

De ebbe én fogom magam be,
önként, hogyha nem is dalolva,
mintha kerete és üvege
nem épp a gondok járma volna.

Mintha nem is velem huzatna,
világ, finom dioptriája,
s nem őt ültetné föl a bakra,
ki hajsz és hó, nevem kiáltja.

Czilczer Olga

ÉN ITT LENT A MŰGYEPEN

Azt hiszem, ezzel a macskával valami baj van. Friss hópehelyből rittyentett reggelivel kínáltam, de ahelyett, hogy kilefetyelte volna a műtejet, a közeli fára szökkent. Csak a koronát elérve lassított, még kéjesen nyújtózott is egyet, azzal a meggyőződéssel, hogy ott már úgysem érem el.

Ontudatát az első napsugaraknak támasztott gyümölcsszedő létra sem ingatta meg. Szólítottam a ház mindenését, hozza le őkelmét, én itt lent a műgyepen kiterítem kendőm, szüreteljünk. De ő ezt a közvetett nyújtózást is csak valami tolakodó próbálkozásnak vélte.

Feljebb kúszott, egyre feljebb, míg egészen a csúcsig nem jutott. Onnan nézett le most már egykedvűen. Szemeiben a közöny sötét vize párállott, a diadal tudatának aranyrögeivel az iszapos aljban.

A levelek kiszökdültek az irigységtől. Tán egy Hórusznak, egy Héliosznak hitték. Nem csoda. Ahányszor elém gombolyodik, más-más alakot ölt. Az ablakra ül. Szürkével bundázza be a hétfőt, ha keddre fordul, ködösít.

A szenny már a plafonig ér, de sebaj, hisz ő a tisztaság őre. Szerdán a fürdőszobában zihál, morog, dorombol. Kimos gombnyomásra. No de hogy? Tán nem működik a centrifuga.

Lepedőim úgy kerülnek a szárítókötélre, hogy szombatig esik az eső. Ennek rácsai mögött üldögélek.

De vasárnap se simogassam. Karmol, kisiklik a hét rácsain. Ugyan most hol csavarog? És még engem vádolnak mizantrópiával!

AKKOR HÁT

A villamossínek a magas fűbe vesztek. Már csak lépésben haladhattunk tovább. Kiszálltam. Rossz lóra tettem volna? A környék ismeretlen. Hogy érem el a csatlakozást?

A korábbiaknál nagyobb tempóban, most már szedhettem a lábam. Valami tó, tán nádas lehetett a közelben, mert fejem egy szűnyogfelhőbe merült. Agyamban ellenőrizhetetlen szárnyak kergetőztek, s akik pillanatra sem adták fel a száguldás szédületét, úgy vesztek el egy-egy kanyarban, mintha csak tükörben.

Crescendóik diminuendókban visszhangoztak. Zöld látomások egyre fakóbb képleteit kellett bevennem, némi életet lehelnem a téliesre hajló tájba. A szárnyak lassuló hópihéi kerengőben tévováltak, mintha nyugvó célpontjaikat keresnék a megolvadáshoz.

Az elveszettek sílécként simultak talpam alá. S amiben még soha nem leltem örömöm, fagyos vizeken korcsolyáztam. Akik így láttak kanyarogni a sugárúton, azt hihették, én vagyok a kimaradt járat. Akkor hát mégsem állt le az élet? Szálljunk fel! Gyerünk!

Solymosi Bálint

URUBU

Részlet

Messze jár, ahogy mondják, és akkortájt, ha valaki közülünk messze járt, akkor az ő volt, meglehet, nem nagyon ment a valóságban az alsó- és felsővárosi határokon túl; mindazonáltal nem azért beszélték, hogy „ebből a gyerekből semmi sem lesz”. Mi lett vele, ki tudja?! Miután elhagytam az országot, nem jutott eszembe, hogy régi közös ismerőseinktől felőle kérdezősködjek. Az egyik délután, kevéssel az ebéd helyett is lezúzott vodka foganatjaként ájult állapotban, verejtékben fetrengve kegyetlen, kínzó álmra riadtam föl. A tél vége felé már könnyelművé és mosolygóssá tett az is, ha esetleg újra zord hidegre fordult az idő, semmi értelme, nem tarthat soká, mondtam magamban, és másfelől, hogy Lizával megint csodálatos módon vagyunk együtt, sem hamis hangok, sem szellemtelen, hízalgő tereferék nem dermesztik bensőnket. Valami miatt azonban a halánték lüktet, a homlok feszül, a száj nem nyílik, az ujj bénult; és marad a délutáni egyedüllét hamisítatlan rituáléja, ez a kényszerű nyugalmi pozícióra való igye-